

da det ikke synes hensigtsmæssigt, have vi villet ophæve al Tvivl om, hvorvidt Saabant skulde finde Sted for Fremtiden. Paragraphen indeholder derhos et nyt Forslag, der gaaer ud paa, at under visse Omstændigheder skulde Overlandvæsenstommisjonenens Kjendelser kunne indaendes for Høiesteret. Dette er dog ikke saaledes at forstaae, at Høiesteret skulde kunne indlade sig paa Realiteten af disse Sager, der kræve speciel Sagkundskab og Kjendskab til Stedet, men derimod kun saaledes, at den skal afgjøre, hvorvidt Landvæsenstommisjonen har holdt sig indenfor Grændserne af sin Competence eller ikke. Det er nemlig Tilfældet, at det undertiden kan være vanskeligt at trække Grændsen mellem hvad der hører under den ordinære Ret og hvad der hører under Landvæsenstommisjonenens Competence; derfor vil det kunne tænkes, at den kan komme til at tage under sin Paa kjendelse Noget, som efter de almindelige Regler maatte høre under den ordinære Ret, og de Parter, der være misfornøiede dermed, vilde, hvis Overlandvæsenstommisjonen i den Henseende ogsaa havde den endelige Afgjørelse, ikke have nogen Udvei for sig, idet ingen ordinær Ret kunde indlade sig paa at tilfidesætte eller underkjennde, hvad en anden sdeordnet Domstol havde kjendt for Ret i en Sag. Vi have derfor troet, at det kunde være rigtigt, at der aabnedes den Udvei, at Høiesteret i saadanne Tilfælde skulde kunne afgjøre, om Landvæsenstommisjonen har været competent eller ikke, og efter Omstændighederne enten ophæve Commisjonenens Kjendelse, eller stadfæste den. Jovrigt kan man vel ogsaa tænke sig det omvendte Tilfælde, som virkelig forekommer i det praktiske Liv, at en Ret afviser en Sag, som ikke hører under dens Competence, og at, naar man saa gaaer hen til den Ret, til hvilken Sagen er henviist, denne saa ogsaa afviser den, saa at man paa denne Maade er affaaeren fra at komme til sin Ret, idet man ikke veed, hvad man skal gjøre, naar der ikke er en høiere Ret, til hvilken man kan gaae, for at faae Sagen afgjort. Det kunde derfor maaskee for tjene Overveielse, om man ikke her burde have bestemt, at, naar en Sag var afviist fra to Arter af Domstole, kunde Høiesteret bestemme,

hvilken Domstol der var competent i disse Sager.

§ 24 indeholder Bestemmelser for det Tilfælde, at en Sag angaaer flere Amtsraadsdistricter eller Parter, der boe i forskellige Amtsraadsdistricter, og hvor da ikke en enkelt Amtmand kan sammensætte Overlandvæsenstommisjonen, — men man bliver nødt til at tye til Ministeriet, hvilket man ogsaa vil blive nødt til, hvis der ikke findes et tilstrækkeligt Antal Landvæsenstommisfائرer i Amtsraadsdistrictet. — § 25 stemmer med, hvad der hidtil har gjældt, nemlig, at der ikke behøves stemplet Papir i Landvæsenstommisjons Sager.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sked man til Afstemning, hvorved

1) Udvalgets § 20 (see Anh. B Sp. 38—39.)

vedtoges med 64 Stemmer imod 2.

2) Sammes § 21 (see sammesteds Sp. 39) vedtoges eenstemmig med 67 Stemmer.

3) Sammes § 22 (see sammesteds). vedtoges eenstemmig med 69 Stemmer.

4) Sammes § 23 (see sammesteds Sp. 40) vedtoges eenstemmig med 70 Stemmer.

5) Sammes § 24 (see sammesteds). vedtoges eenstemmig med 67 Stemmer.

6) Sammes § 25 (see sammesteds). vedtoges eenstemmig med 70 Stemmer.

§§ 26 og 27 i Udvalgets Forslag tillige med Lovudkastets § 7 fattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: Hvad der er foreslaet i § 26, afviger ikke fra hvad der nu gjælder med Hensyn til Diæterne for Landvæsenstommisjonenens Medlemmer, idet disse allerede nu ere bestemte til 3 Rd. daglig. Betalingen for Ud-